

H A T
S O N E T T.

KAZINCZYTÓL

É s

SZEMERÉTŐL.

K I A D T A

HORVÁT ISTVÁN.

P E S T E N,

T r a t t n e r M á t y á s b e t ű i v e l .

ТАН

Т Т Е И О З

ТАН

ТАН

ТАН

(R
2)

325 314

ORSZÁGOS SZÉCHÉNYI KÖNYVTÁR
B 4120/1984
KÖNYV

A' Sonett egyik leggyengébb, 's a' ké-
nyes hangzatra nézve legérzékenyebb neme
a' rímes verselésnek. Édes gyönyörűséget
találtak e'ben minden pallérozottabb Nem-
zetek, 's különösen Petrarca' Sonettjeit az
Olasz, Bürgerét, és egyebekét, a' Német
soha kellemes elragadtatás nélkül nem ol-
vashatja.

Költőink nem bátorkodtak eddig e' szo-
katlan ösvényen dicsőséget keresni. K a z i n-
c z y, a' Szépnek, és Nemzeti Előmenetel-
nek buzgó Előmozdítója, itt sem hagyott
bennünket egyéb szomszéd Nemzeteknél
hátrább állani. Kezdett, és kezdete tö-
kéletes munkává vált. Példáját követte a'
Nagy Mesterhez méltó Nagy Tanítvány
S z e m e r e P á l, olly örvendetes sikerrel,

hogy tisztelt Mestere, 's Barátjának munkája mellett méltó helyet érdemlenének első próbatételei.

A' Barátság, melly közöttem, és a' két jeles Férjfiú között szorossabb köteléket fűzött, el nem rejtette előlem e' szerencsés költeményeket. De nem csak a' Barátságé az, a' mi köz öröme, 's dicsőségére szolgálhat az egész Nemzetnek. Meglepem azért e' hat Sonettet közre bocsátással mind a' Hazafiakat, mind a' Szerzőket. Azokat, hogy érezhessék azon gyönyörűséget, melyet az illy mester-munkákból érezniök kell; ezeket, hogy lássák e'ben is, hogy én az Ő érdemeiknek forró és tüzes tisztelőjök vagyok.

HORVÁT.

AZ ÉN BOLDOGÍTÓM.

Nincs milliók közt Egy, kit a' fene
Bal Végzet így vett volna szabdalásba,
Ha megdühödve kapkod néha másba,
Segélni mingyárt kész azt Istene.

Ah engemet nem véd őellene
Sem ég sem föld ! E' szörnyű bajvívásba'
Ájúlva dülök újabb ájulásba,
'S irt nem találok melly enyhítene.

Megszánta Ámor éltem' kínjait,
'S mond: Én enyhítem a' kit a' sors sújta,
'S bérül ölembe tette le S o p h i e t.

És ím mióta nekem áldást nyújtja,
'S bús éjjelemnek bájos mécset gyújtja,
Nem érzem a' Sors' csapkodásait.

K.

AZ EMLÉKEZET.

Ismét egy édes boldog érzet.
Reám derül a' messze kor' homálya,
Az elveszett, elsüllyedt rózsapálya
Ismét öröm-tájak felé vezet.

Melly Istenség nyujt itt varázskeszet?
Mint ömledez hozzá keblem' dagálya!
Érzem, hogy e' szív enyhültét találja,
Te ihletéd, szelíd Emlékezet.

Nem! a' helyett hogy visszabájolod
Eltűnt korom' szép álmait felettem,
Borítsd el rajtok inkább fátyolod'.

Elég hogy őket egyszer elvesztettem;
Ne kényszeríts ujonnan vérzeni.
Érezd, melly nagy kin ismét veszteni.

SZ.

A Z Ó K É P E.

Midőn a' hajnal elveri álmomat,
'S a' fény csak lopva csúsz még rejtekembe,
Imádott kedves Kép te tűnsz szemembe,
'S ah gyúladni érzem régi lángomat.

Ez ő! ez ő! kiáltom, 's csókomat
A' képnek hányom részegült hevembe':
Így szóllott, így járt, így mozgott, ölemben
Így süllyedt elfogadván jobbomat.

'S most ezzel folynak, mint egykor vele,
A' titkos, édes, boldog suttogások,
Vád, harcz, megbánás, 's új új alkuvások.

'S midőn ezt üzöm, mint egykor vele,
Kél a' nap 's bélő a' jaloux-nyíláson
'S sugárral körültte gloriát von.

K.

A' BOLDOG PÁR.

Egy titkos Ah felém, 's egy elpirulat,
Arcz, bájos mint a' legszebb reggelé,
Egy líliommelly 's egy pillantás belé:
Elszédülök 's szívem lángokra gyúlad.

Te vagy! kiáltok; 's a' merész indulat
Kiterjesztett karokkal vitt felé,
Láng lángomat, csókom' csók érdelé;
'S a' boldog Pár egymás ölében múlat,

„Enyém, enyém vagy, kit kerestelek!
Tiéd e' csók, szerelmem' áldozatja,
E' lélek, e' szív, 's mindenem velek.”

'S mig így rebeg 's hév szoinjam' oltogatja,
Elsüllyed elmém' minden gondolatja:
Ég agyvelőm, de szókat nem lelek.

SZ.

CSEREI MIKLÓSHOZ.

Szép a' felduzzadt Áresz' táborában
Dicső nagy tettek által fényleni,
Az ércz phalanxot béfeszíteni,
'S ha kell elesni az öldöklő csatában:

Szebb, oh szebb! a' Nép' Véneinek sorában
Hatalmas szózattal menydörgeni,
A' Hont, az elnyomottat, védeni,
'S elfojtani a' bünt sarjadó korában,

Miklós! Erdélynek lelkes nagy Polgára!
Hazád isméri szent hűségedet,
'S tölgy ággal koszorúzza tettetted.

Szemem' vakítja fényed' szép sugára.
Nem fénylek én; 's én azt nem fájlalom.
A' nagy világ énnékem Széphalom.

K.

H I M F Y.

Szökdelve, mint hullám közt a' halak,
Víg lejtéssel, mint őzek a' berekben,
Ugy éltem én, boldog még, örömekben,
Mig téged, lyányka, nem imádtalak.

Nem így most, lángban értted, szép Alak!
Nem így utánad könnyel e' szemekben:
Nincs nyugtom, és völgyekben és hegyekben,
És mindenütt téged sohajtalak.

'S Egek! talán, mig itt kell sínlenem,
Az oltárnál más Boldog fűz karokra;
'S mosolygva dúljátok fel mindenem'?

Ah, díszeid vágyhatnak thrónusokra,
Lelhetsz imádóid között Nagyokra,
De mint e' lángsziv, ilyen Hívre nem!

SZ.

E G G Y
É N E K,
ÁSZPER' ÜTKÖZETE
U T Á N.

írta
G Ó R O L A J O S,
Cs. K. *Ingenieur és Fő Hadnagy.*

P O S O N B A N,

1 8 0 9.